

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Letohrad, Komenského

Hymna sokol 00:00-00:04

1.vstup: Máme tu čest vám povědět životní příběh Jaromíry Hradecké, která ve svých 83 letech stále předcvičuje a vede sportovní kroužek Sokol. Láska ke sportu ji provází celý život. Již její děda byl přítomen při zakládání Sokola v Kyšperku, dnešním Letohradě.

Pamětnice: 42:56 – 43:02

„ ... říkám si, že se musí člověk hýbat a ještě teda něco chci pro to udělat.“

2.vstup: Jaromíra se narodila do doby, která byla poznamenána druhou světovou válkou. Na dětství ale vzpomíná ráda, neděle trávila u babičky a starosti z války se jí nijak nedotýkaly. Avšak do první třídy nastoupit nemohla, protože škola v té době fungovala jako lazaret.

Pamětnice 5:21 – 5:32

„ ve 44. roce jsme nemohli chodit sem a chodili jsme si pro úkoly do divadla a tam za oponou byla naše třídní paní učitelka a tam nám dávala úkoly.“

3.vstup: Konec války přinesl nečekané setkání s německými vojáky, kteří se vraceli z boje a prosili o přespání v truhlářské dílně jejího otce.

Pamětnice 8:47 – 9:09

„Takže se nanosila sláma, tam oni přespali a jenom prosili, jestli bysme jim mohli dát/půjčit mapu. Byli to Rakušané. Jeden byl učitel a druhý to už nevím. A tak oni podle tý mapy sledovali, jak se posunovali a teď se sešli. Říkali to je jako bezvadný, už budem brzo doma.“

4.vstup: Po dokončení základní školy se musela potýkat s dalším problémem. Střední škola, do které měla nastoupit, byla zrušena. Vzdělání dokončila na gymnáziu a následně na vysoké škole v Pardubicích.

Během studií se vdala. Díky tomu nemusela jít pracovat do pohraničí.

Krátce po svatbě ale přišel velký životní zvrat. Její manžel byl účastníkem nehody - Srážky vlaků ve Stéblově.

Pamětnice 27:40 – 27:56

„...on byl v prvním vagoně motoráku, a na ten vlastně najela ta lokomotiva, která jela proti, ta jela proti, a rozčísla ten vagon, a on se takhle rozklopil, a ono ho to vyhodilo na pole.“

5. vstup: Dva dny trvalo, než se Jaromíra dozvěděla, že její manžel žije.

Lepší časy nastaly s novým zaměstnáním, narozením dvou dcer a odstěhováním zpět do Letohradu. Poklidný život narušil až srpen 68.

Pamětnice 24:41 – 24:58

„A teďka jdu na nádraží a byl takový ošklivý den jako teďka. Mlha, podzimní takový den a DUNĚLO TO, úplně šíleně DUNĚLO. Obloha duněla, no a my přijedeme do České Třebové, a to už na nádraží říkali: „vobsazujou nás Rusáci!“

6. vstup: Nastalo kádrování, pozastavení členství v KSČ, politická školení, každoroční pohovory, pracovní omezení. Rok 89 byl proto obrovskou úlevou.

7. vstup: Nové možnosti, uvolnění a vidina lepších zítřků přinesla do rodiny Jaromíry mnoho radosti. Se svým manželem se rozhodli pokračovat ve vedení Sokola a do teď vozí medaile ze soutěží. No a co Jaromíra vzkazuje mladším generacím?

Pamětnice 51:29 – 51: 42

„Slušně se chovat, být ohleduplný a jít a cílevědomí. Když si něco řeknu, tak teda za tím jdu hlava nehlava, jdu za tím prostě.“